

da Regeringen i 1891 gjorde den Forandring, at den fremsatte et Forslag af denne Bestaaenhed, blev der af den daværende Indreminister udtryksfuldt udtalt, at naar man forandrede sin Stilling i saa Henseende, saa skete det af den Grund, at man ikke kunde komme frem ad den Vej, som Regeringen ansaa for at være den rigtige. Som det vil mindes, havde Regeringen i en lang Aarrække fremsat for Folketinget Forslag om en partiel Revision af Fortegnelsen over Folketingsvalgfredsene, en Revision, som kun gik ud paa for enkelte Kredses Vedkommende at afhjælpe de Mangler, som det stigende Folketal havde medført. Smidderid viste det sig jo, at disse Forslag ikke naaede ud over Folketinget. Sagen blev liggende der, og for overhovedet at faa den i Gang, maatte Regeringen stifte Standpunkt. — Nu har det jo stillet sig saaledes, at Regeringen har kunnet vende tilbage til sit gamle Standpunkt, i Overensstemmelse med Landstinget, og det har man da gjort, og man haaber, at man ad den Vej kan faa Ende paa Sagen.

I øvrigt skal jeg anerkende den gode Modtagelse, Forslaget har fundet. Der er ikke fremkommet Antydninger af, at man ønsker Ændringer i Forslaget. Værdige Medlemmer, der have taget Ordet, have nærmest gjort dette for at præcisere, at de indtage den samme Stilling som forrige Aar med Hensyn til Forslagets Hovedprincip. Jeg kalder dette en god Modtagelse, fordi jeg maa lægge overordentlig Vægt paa, om dette Forslag kunde gaa uden Ændring over til det andet Ting, og det ikke alene af Hensyn til Tidens Korthed, men fordi jeg tror, at skal dette Forslag have Udsigt til at gaa igennem i Rigsdagen, saa maa man søge at begrænse sine Ønsker med Hensyn til enkelte Forandringer i Lovforslaget. Saaledes som Forslaget nu er, opfylder det sit Hovedformaal, nemlig at imødekomme de Retfærdighedskrav, som fra enkelte Kredse kunne stilles om en Forandring i den nuværende Ordning, altsaa fra de Kredse, i hvilke Indbyggertallet er steget saa uforholdsmæssigt, at der foreligger et Misforhold, som ikke kan blive staaende i længere Tid. Man har i Forslaget, hvad Oprettelsen af ny Kredse angaar — altsaa Delingen af de gamle Kredse — indskrænket sig til, dels at tage Kjøbenhavns Kommune og den store Kjøbenhavns Amts 1ste Kreds, altsaa Frederiksbergs Kommune og tilhørende Landkreds, dels at tage 3 Kredse uden for Hovedstaden og dens nærmeste Omegn, nemlig de 3 Kredse, der have det største Indbyggertal. Den ringeste af dem er Standerborg Amts 1ste

Valgfreds, der har omtrent 30,000 Indbyggere. Vil man yderligere dele enkelte Kredse, maa man gaa ned til de Kredse, som have et væsentligt mindre Folketal; men saa rejser der sig straks det Spørgsmaal: hvor er Grænsen, hvor skulle vi stoppe, naar vi gaa ned ad? Og jeg frygter meget for, at vil man komme ind paa Ændringer i den Retning, bliver det vanskeligt at sige stop.

Jeg tillægger det altsaa som sagt megen Betydning, at Forslaget kunde gaa uforandret gennem det høje Ting; jeg tør da nære Haab om, at det saa ogsaa vil kunne gaa gennem det andet Ting, uden nogen væsentlig Forandring i alt Fald.

Til disse saa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg paa ny tillader mig at anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Boisen: De tre første Talere, som jo ere ældre Medlemmer her i Tinget, betone, at den Diskussion, som her skulde føres, til Dels var overflødig, fordi den har været ført ved tidligere Møder her i Tinget. Det forekommer mig dog, at der er stet nogen Forandring i saa Henseende. Da vi have haft ny Valg, da Halvdelen af Tinget er bleven fornyet, synes jeg ogsaa, at det har sin Betydning, at de ny Medlemmer faa Lejlighed til at deltage i Diskussionen, og det er som nyt Medlem, at jeg vil tillade mig at gøre nogle Bemærkninger.

Jeg har med Interesse læst den Betænkning, som Udvalget har udarbejdet i Fjor. Det er en meget omfangsrig Betænkning, som man har godt af at læse igennem; men jeg vil ikke sige, at man modtager, eller at jeg i alt Fald har modtaget, det allerbedste Indtryk af Forhandlingen om denne Sag. Da jeg er Reformven, er jeg kommen her ind i Tinget med Forventning om, at man skulde kunne gennemføre adskillige Reforme, og det ser da ikke videre lysteligt ud, at der paa en Sag som denne har været arbejdet i 24 Aar, uden at det har ført til noget Resultat. Det er temmelig kummerligt, at vi i dette lille Land Danmark skulle arbejde i 24 Aar paa en saadan Sag og endda ikke komme til et Resultat. Det forekommer mig derfor, at nu maatte Tiden vistnok være kommen til, at vi kunde faa en Ende paa denne særdeles langvarige Forhandling.

Det er jo klart, at man naar ikke Enden paa en saadan Sag, naar man hver for sig forlanger, hvad jeg vil kalde, det rene Standpunkt, naar man forlanger, hvad man selv ser som det fuldkomne. Man maa, naar man skal have en Afslutning, være tilbøjelig til at slaa af paa det rene Standpunkt og kunne nøjes med det næstbedste, naar man